

LUMINEN MINIMAAILMA

Lapsena sain kerran lahjaksi lasipallon, jonka sisällä oli pieni lumiukko. Kun palloa ravasti, se täyttyi hitaasti leijailevista lumihuutaleista. Se oli taianomainen näky.

Kävelin taannoin asumattomassa laaksossa. Siellä täällä oli pieniä lampia, joiden rannalla kasvoi suovillaa. Niiden valkoiset tupsut muistuttivat pieniä, pehmeitä lumipalloja. Yhtäkkiä silmiini osui kauempana hämmöttävä, keskeltä katkennut puunrunko, jonka päässä näytti olevan jotakin. Kävelin lähemmäs ympäristöä tarkkaillen. En tahtonut uskoa silmiäni, kun näin, että runkoa vasten nojallaan oli puiset tikapuut. Ketään ei näkynyt lähistöllä. Pienellä oksantynällä istui kaikessa rauhassa musta lintu. Läheisyyteni ei tuntunut häiritsevän sitä. Tikapuita pitkin pääsi kiipeämään ylös, pallomaiseen maailmaan, jonka sisällä näytti satavan lunta. Pallon sisällä oli pieni punainen mökki, jonka ikkunasta loisti kelmeää valoa. Mökin ympärillä kasvoi puita. Puiden juuret kasvoivat pallon seinämän läpi. Joissakin puissa oli vielä vihreät lehdet, mutta yksi oli pystyyn kuivunut kelo. Puut näyttivät suojaavaan mökkiä. Mökin pihapiirissä ei näkynyt liikettä, mutta sisältä tuleva valo antoi ymmärtää, että joku ehkä oli kotona.

Tikapuiden vieressä, rungon toisella puolella oli kauniisti maalattu postilaatikko. Siinä ei kuitenkaan ollut nimeä. Arvoituksellista. Koko ympäristö oli hiljainen ja rauhallinen. Vain korkealla taivaalla lentävät linnut ääntelivät silloin tällöin. Pallomaailman sisältä pursusi sieltä täältä lumihuutaleita myös ulkopuolelle.

Minun teki hurjasti mieli kiivetä tikkaita pitkin ylös ja kokeilla pääsisinkö sisälle tuohon kiehtovaan minimaailmaan. Mietin ja odottelin. Jospa mökin asukas tulee kotiin tai avaa oven ja tulee ulos katsomaan kuka on tullut. Olisi ollut hienoa päästä tutustumaan mökin asukkaaseen ja hänen elämäänsä lumipallomaailman sisällä. Ketään ei kuitenkaan näkynyt, ja ilta alkoi jo pimetä, joten oli aika lähteä kotiin. Koko kotimatkan ajan mietin kuka voisi asua noin erikoisessa paikassa. Luulen, että se on keiju tai pikkuruinen menninkäinen. Joka tapauksessa asukas on varmasti metsän satuhahmo. Päätin tulla paikalle uudemman kerran. Kirjoitan ensin kirjeen, osoitan sen keijulle tai menninkäiselle ja pudotan sen postilaatikkoon. Kerron siinä vähän itsestäni ja pyydän kutsua tutustumaan talon asukkaaseen. Toivon, että saan vastauksen. Ehkä vielä jonakin päivänä omassa postilaatikossani on vastauskirje ja kutsu kylään.

TYTTÖPERHONEN

Täydellinen hiljaisuus vallitsee metsälammen yllä. Tyttöperhonen keinuu täällä aina aamuhämärissä, usvan vielä peittäessä metsää. Hän asuu ylhäällä suurten puiden lehvästön kätköissä. Sieltä hän laskeutuu keinussa istuen tarkkailemaan elämää lammen ympärillä. Metsän pienet eläimet ovat tottuneet häneen eivätkä säiky, kun keinu lähestyy hiljaa.

Eläimet tulevat perhostytön luo, joskus vain kertomaan kuulumisiaan, puhumaan metsän asioista tai kysymään neuvoa. Kun joku pienistä eläimistä on loukkaantunut, tytölle tuodaan sana, ja hän lähettää apua paikalle. Luonnon rauha ja hiljaisuus on tytölle tärkeä, kuten eläimillekin. Ainoat metsässä kuuluvat äänet ovat sirkkojen sirtytys ja linnunlaulu. Joskus myös lammen sammakot kurnuttavat.

Tyttönen on kaikkien ystävä, aina iloinen ja avulias. Toisinaan useampikin perhonen on paikalla odottelemassa tai tapaamassa toisia perhosia. Ne ovat toinen toistaan kauniimman värisiä. Jotkut ovat auringonkeltaisia, toiset taas kirkkaan sinisiä ja vihreitä. Tytön luona käy sellainenkin taivaansininen perhonen, jonka siipien reunat ovat vaalean kellertävät. Se on Suomen kansallisperhonen. Perhostyttö ei väsy katselemaan siivekkäiden iloista tanssia. Lammen rannalla kasvaa vain yksittäisiä kukkia, mutta toisaalla metsässä on niittyjä ja viljelyksiäkin, jotka ovat täynnä toinen toistaan kauniimpia kukkia. Siellä kasvaa sinisiä ja vaaleanpunaisia ruiskaunokkeja, apilaa, päivänkakkaroita, törmäkukkia ja hajuherneitä. Toisinaan, kun

perhostyttö innostuu keinumaan oikein korkealle, hän näkee niitylle asti. Siellä kukkaloiston keskellä näkyy aina kymmeniä perhosia.

Tänä aamuna tyttö näkee perhosen unikon kukassa. Hän puhuu sille hiljaisella äänellä ja perhonen kuuntelee tarkkaavaisena. Tyttöperhoselta se saa aina hyviä neuvoja mistä voi löytää kukkia, joissa on paljon mettä. Unikossa sitä ei ole, mutta siinä on hyvä levähtää hetki.

On niin rauhallista ja kaunista, että voi sulkea silmänsä, haukotella ja antaa unen viedä mukanaan. Unessa voi nousta keinussa korkealle. Istupa sinäkin perhostytön selän taakse ja pidä lujasti kiinni keinun naruista.

AUTOILIJA VEIKKO

Tunnen pojan, joka haaveili autoista jo kolmivuotiaana. Pojan nimi on Veikko. Hän haluaa isona kuorma-auton kuljettajaksi. Autot ovat mukana kaikissa leikeissä. Lahjaksikin Veikko toivoo aina vain autoja. Joskus hän leikkii toisten lasten kanssa, mutta usein myös yksin. Hän rakentaa autoille parkkipaikkoja ja ajaa ne sinne vuorotellen, hyvään järjestykseen. Välillä hän lastaa kuorma-auton lavalle palikoita ja muuta pientä tavaraa. Sitten hän kuljettaa auton kauaksi huoneen toiseen reunaan, jossa purkaa lastin. Aika kuluu nopeasti ja leikki muuntautuu aina hiukan erilaiseksi.

Illalla kun on aika mennä nukkumaan, Veikko valitsee muutaman auton ja asettelee ne sängyn viereen odottamaan aamua ja uusia leikkejä. Unissaan hän tietysti näkee autoja, ja hän itse on kuljettajana. Nuo unet vievät hänet välillä myös kaukasiin maihin, joista hän on nähnyt kuvia. Viimeisessä unessaan Veikko juoksi peltojen välissä auto selässään. Oli pimeää. Etulyhdyt loistivat ja näyttivät tietä. Veikolla oli musta lierihattu päässään. Välillä siitä piti pitää kiinni, koska vauhti oli niin hurja, että hattukaan ei tahtonut pysyä paikoillaan. Matka jatkui, ja tie oli välillä mäkinen. Toisinaan eteen tuli liikennemerkki. Kun merkissä luki stop, Veikko tiesi, että pitää pysähtyä. Veikon autossa oli hyvät jarrut ja se myös kiihtyi nopeasti täyteen vauhtiin. Se kulki ainakin sataa, ja moottori piti aikamoista pörinää. Lähiseuduilla lentelevät linnut kerääntyivät taivaalle ihmettelemään tätä outoa näkyä. Ne olivat kyllä tottuneet näkemään autoja tiellä, mutta eivät olleet ennen nähneet sellaista,

joka ei kulkenutkaan pyörillään, vaan sitä juoksutti eteenpäin hatustaan kiinni pitävä poika.

Aamulla herätessään Veikko katsoi ensimmäiseksi, että autot olivat omalla paikallaan lattialla, sängyn vieressä. Hän ihmetteli näkemäänsä unta ja kertoi unesta äidillekin. Äiti tietää, että unessa kaikki on mahdollista. Vilkas mielikuvitus on hyvä asia. On helppo keksiä kertomuksia koulussakin vihkoon kirjoitettaviksi. Äitikin kertoo omista unistaan. Ne liittyvät usein kaukomatkoihin ja niihinkin liittyy seikkailuja. Veikko ajattelee, että kaikki eivät ehkä näe unia, eivätkä he ehkä ymmärtäisi, ja niinpä hän ei kerro niistä kaikille.

TARINAPALLOT

Tuuhea metsä hengittää suurten puitten huojunnan tahdissa. Paikka ei ole pelottava, vaan odottava. Siellä pyörii valkoisia palloja, metsän keskellä. Ne näyttävät rutistetulta paperilta. Mistähän ne tulevat?

Osa palloista sisältää kirjoitusta. Niihin on kätketty palasia tarinoista ja arvoituksista. Joissakin on myös vieraskielisiä sanoja sekä niiden merkityksiä. Välillä näkyy myös puhtaanvalkoisia palloja, jotka tuntuvat vasta odottavan sanoja. Joskus metsän pohjassa, mustikanvarpujen ja kanervien seassa näkee myös kirjoituksia, jotka tuntuvat etsivän paperipalloa, johon kiinnittyä. Hyvin arvoituksellista.

Minä kuljeskelen joskus tuossa sanametsässä etsimässä marjoja tai sieniä. Kerran näin monta paperipalloa, niitä tavallisia, joissa on kirjoitusta. Niiden lisäksi näin yhden suuremman, jossa hämmöttivät tytön kasvot. Jäin tarkkailemaan tilannetta. Suuri pallo liikkui vikkelästi sinne tänne ja imaisi pintaansa kaikki irralliset kirjoitukset pyörähdellessään niiden päällä. Nyt aloin ymmärtää. Tuo suurin johti irti päässeiden sanojen ja kirjoitusten keräilyä. Kun niitä oli riittävästi, pienet pallot toimittivat ne eteenpäin, kirjan lehdille, ja niistä muodostui kertomus.

Tämäkin tarina voi olla peräisin paperipallojen keräämistä irtosanoista. Jos laskemme kauniita sanoja suustamme, niistä voi piankin muodostua herkullisia pikku tarinoita tai runoja. Sellaisia on mukava kuunnella silloin, kun haluaa levähtää hetken leikkien välissä tai vaikka ennen nukahtamista. Koska paperipallot keräävät kaikki

metsäaukiolle saapuvat sanat, voi joukossa olla sellaisiakin, joita ei ole ennen kuultukaan. Ne on hyvä kerätä muistiin. Maailmaan mahtuu lukematon määrä erikielisiä sanoja. Paperipalloilla on vielä yksi ominaisuus, jota moni ei tiedä. Ne keräävät ainoastaan kauniita ja hyvää tarkoittavia sanoja. Sen takia ne pysyvät puhtaan valkoisina. Rumat ja tuhmat sanat tahraisivat niiden kauniin pinnan harmaaksi tai mustaksi.

Siellä niitä nyt taas vilistää vinhasti kuusien, mäntyjen, koivujen, haapojen ja katajien keskellä. Toisinaan voi nähdä myös ihan pikkuruisia palloja. Niiden tehtävä on kerätä pilkkuja, pisteitä ja kysymysmerkkejä, joita tulee sanojen ja lauseiden väliin.

Kaikki tarinat päättyvät pisteeseen, niin tämäkin.

